

i Glostrup, har man også set på landsbasis. Dette fremgår af Vagn Sele og Magna Nørgårds opgørelse: Udviklingen i aborthyppigheden gennem de senere år (Ugeskr. Læg. 1972:134:2493-2505).

Antallet af aborter bevilget af samrådene var sidste år før loven 1969-70: 6.852, i 1970-71: 6.621 og i 1971-72: 7.830.

I disse tal er altså ikke medregnet de grupper, der falder ind under § 2, altså de 38-årige og de kvinder, der har 4 børn under 18 år.

Ligesom man i Glostrup har set en voldsom stigning af fri abort, således påviser Sele og Nørgård den samme stigning inden for disse kvindegrupper for hele landet, idet deres antal er steget fra 1969-70: 622 til 1970-71: 3.451 og 1971-72: 3.648. Lægger man disse tal sammen med samrådstallene, vil man se, at loven af 1970 har ført til en fordobling af antallet af legale aborter her i landet. Den væsentligste stigning skyldes, at kvinder, der har fri adgang til abort, har benyttet sig af denne frihed i en udstrækning, som ingen havde drømt om.

Men der er også sket en stigning i antallet af samrådsaborter. Inden for de forskellige samråd søgte man de første år at holde fanen højt, men efterhånden som den offentlige kritik mod denne, man har vel lov at sige hykleriske lov, slog igennem, og navnlig efter at man havde set den voldsomme stigning af frie aborter, synes man i samrådene at have opgivet ævred, og man producerer nu tilsagn på samleånd, idet man vrider, vender og drejer loven, så enhver kvinde, hvis svangerskab ikke har overskredet 12 uger og som søger mødrehjælpen for at få abort på denne måde kan få stillet en diagnose og få givet tilladelse til svangerskabsafbrydelse.

Vi foretager altså legal abort på ca. 1.100 kvinder om året på Glostrup amtssygehus' gynækologiske afdeling. Ca. 300, dvs. knap $\frac{1}{3}$, af disse kvinder indlægges til abort, efter at de har talt med deres læge om sagen, medens alle andre, som ønsker at få foretaget fri abort, er tvunget til at lade sig undersøge og eksaminere i mødrehjælpen.

Dette må da nu, sådan som hele sagen har udviklet sig, siges at være urimeligt.

Foruden legale aborter behandler de kirurgiske og gynækologiske afdelinger stadig et ukendt antal illegale aborter. På fig. 1 er

angivet antallet af indlagte aborter igennem de sidste 12-13 år. Det ses, at indlæggelsestallet af aborter kulminerer i 1962-63 og derefter viser en faldende tendens, samtidig med at de legale aborters antal stiger. At en lettere adgang til legal abort får antallet af illegale aborter til at synke, er velkendt.

Man må da også huske på, at det er i denne periode, at p-pillen er slået igennem.

Presset på de kirurgiske og gynækologiske afdelinger.

Det siger sig selv, at den voldsomme stigning i antallet af legale aborter, vi har oplevet her i landet i de sidste 3 år, har betydet en ganske overordentlig stor forøgelse af presset på de kirurgiske og gynækologiske afdelinger, der skal foretage disse indgreb.

Medens man tidligere kunne regne med to patientkategorier, de akutte og de indkaldte, har de gynækologiske og kirurgiske afdelinger nu også dertil fået en tredje gruppe patienter: de uafviselige, gravide kvinder, som skal have foretaget svangerskabsafbrydelse omgående.

Stærkest er presset naturligvis på de gynækologiske og kirurgiske afdelinger, som har døgnvagt året rundt.

Man har nogle steder forsøgt at løse problemet ved at foretage indgrebet ambulat. Man har endvidere nedskåret liggetiden drastisk for disse og for andre patienter for at kunne følge med, men det har stort set ikke kunnet forhindre, at ventelisterne og kødanelsen for kvinder med kvindesygdomme er vokset. Indtil 1970 ventede f. eks. patienter, der skal behandles for prolapsus vaginae her i Glostrup amtssygehus i $\frac{1}{2}$ år; nu er ventetiden $2\frac{1}{2}$ år. Lignende forhold gør sig gældende for andre patientgrupper og for andre afdelinger udover landet.

Denne udvikling har altså ført til, at kvinder med invaliderende, ja måske livstruende lidelser mange steder må vente urimeligt længe, for at vi kan foretage den stigende strøm af legale aborter. Dette kan hverken være ret eller rimeligt!

Opfordring til hovedbestyrelsen.

Den almindelige danske Lægeforenings hovedbestyrelse har i en skrivelse af 4. januar 1973 til Indenrigsministeriet udtalt sig om forslaget til indførelse af fri abort.